

Radikal

28 Şubat sorgulamaları vesilesiyle sol

AHMET İNEL

Politika / 17/04/2012

Solun bütün kesimleri 12 Eylül'e amansız karşı çıkmıştı. Belki, 28 Şubat kendine karşı yapılmadığı için önemli bir kısmı bu kararlılığı gösteremedi.

28 Şubat müdahalesiyle ilgili soruşturmalarda da başladı. Demokrasi mücadelesi veren herkesin bir an bile duraklamadan desteklemesi gereken bu soruşturmalarda, Batı Çalışma Grubu adı altında TSK içinde örgütlenen cunta tipi oluşum sorgulanıyor. Bu soruşturmanın, böyle bir örgütlenme emrini veren, bunun varlığını bilmesine rağmen göz yuman dönemin askeri ve sivil yöneticilerini de kapsamı beklenir. Örneğin, Milli Güvenlik Akademisi'nin işlevi; burada asker ve sivillerin verdikleri dersler, konferanslar; bu askeri müdahale ortamını körükleyenler, akıl hocalığı yapanlar; bunun izinde giden sonraki hükümetler.

Demokratikleşme paketleri içinde 2000'lerde yetkileri daraltılan MGK, 1990'larda bir iç devlet yönetim organı olarak çalışıyordu. Bu MGK bünyesinde faaliyet gösteren Toplumla İlişkiler Dairesi'nin işlevi ve yaptıkları 28 Şubat sorgulamasının ayrılmaz bir parçasıdır. İçinde sivillerin de çalıştığı bu daire, 2005'te kapatıldıktan sonra arşiv ve personelinin büyük bölümüyle Genelkurmay Başkanlığı'nda kurulan Psikolojik Harekât Taburlarına ve içinde Albay Dursun Çiçek'in yer aldığı Bilgi Destek Bölümü'ne aktarıldı. Daha önce, 2003'te, MGK'nın tavsiyesiyle İçişleri Bakanlığı'nda başka bir Toplumla İlişkiler Başkanlığı da yasayla değil, bakan onayıyla kurulmuştu. Bakan, Abdülkadir Aksu'ydu. Bugün devam eden Balyoz gibi davalarda, Genelkurmay'a taşınarak sürdürülen 'iç güvenlik amaçlı' psikolojik savaş operasyonunda yapılanlar yargılanıyor.

28 Şubat'la ilgili yargılanması gerekenlerin yanında, yargılanmaları gerekmeyen ama siyasal olarak teşhir edilmesi gereken 28 Şubat şaşakçıları var. Örneğin Genelkurmay kapılarında brifing almak için sıra kavgası veren kurumlar, sendikalar, STK'lar. 5 Mart 1997'de TÜSİAD, TESK, DİSK, TİSK ve TÜRK-İŞ, MGK kararlarına tam destek verdiklerini açıklamışlardı. Üç emekçi sendikasının başkanı "Laik ve çağdaş demokrasi tehlikede" demeci verdiler. Silah zoruyla konuşmuyorlardı. Hepsi yaptığından heyecan ve onur duyuyordu. Genelkurmay'da 29 Nisan 1997'de verilen brifinge koştura koştura giden yüksek mahkemelerin üyeleri, rektörler ve gazeteciler gibi. 28 Şubat sonrasında, kamu kurumlarında hatta özel şirketlerde yapılan tasfiyelerin yanında, bazı gazetecileri tasfiye etmeye yönelik andıçlar buzdağının görünen kısmıdır.

Evet, 28 Şubat sürecinde solun önemli bir kısmı kötü sınav verdi. İrtica korkusuyla dili, dışı kenetlenen, yaşam tarzını savunma gerekçesiyle otoriter yönetimi destekleyen bu sol tavır, bugün belki daha şaşkın biçimde, aynı yolda devam ediyor. Bir de asker kanadına destek vermenin yanlış olduğunu soyut olarak bilen ama somut olarak bunu yapmaya eli gitmeyen solcular vardı 28 Şubat sürecinde. "Ne cami ne kışla" ya da "ne darbe ne şeriat" türünden tavırlarla kendilerini siyasal mücadelede tribünlere yerleştirdiler. Bugün dahi birçoğunun bundan gerekli dersi çıkarmadığını üzüntüyle izliyoruz. Ergenekon sanıklarının avukatlığını yapma aşamasına varmayanlar, gene de "Yesinler birbirini" demekten geri kalmadı. Evet, 28 Şubat'ta demokrasi safında duran solcular, sosyalistler de vardı. Ama 12 Eylül darbesi sonrasında, 28 Şubat'la kıyas kabul edilemeyecek ağır baskı ortamında, darbeci güçlere karşı neredeyse tek ses ve tavır sosyalistlerden gelmişti. 28 Şubat'ta böyle olmadı. 12 Eylül, sola karşı ve son derece şiddetli bir baskıyı hayata geçirdiği için solun hemen bütün kesimleri 12 Eylül sonrası askere, cuntaya,

darbeye amasız, fakatsız karşı çıkmışlardı. Belki, 28 Şubat kendine karşı yapılmadığı için bu kararlılığı gösteremedi solun önemli bir kısmı.

Gene de unutmayalım ki, bugün demokrasi mücahidi kesilmiş muhafazakârların çoğu, demokrasi mücadelesinin kavramlarını, dilini ve ilkelerini 1980'lerin ilk yarısında özgürlükçü, demokrat sosyalistlerin oluşturdukları platformlarda öğrendi. 12 Eylül sonrası Fethullah Gülen vaazlarıyla Milli Görüş siyasetiyle yetinerek demokrat olmak, demokrasi mücadelesi vermek pek mümkün olmazdı. Bugün solun bir kısmı demokrasi mücadelesinde saf dışı kalmışsa ya da tarihin gerisinde kalıp, Don Kişot'un yeldeğirmenlerine saldırmasına benzer bir zihniyetle mücadelesini sürdürüyorsa, bu tavrı bütün sola, sosyalistlere şamil kılmanın yegâne anlamı, ucuz yoldan yürek soğutmak olabilir. Görünen o ki biraz hafıza tazelemek gerekiyor ve bu konuyu daha etraflı ele almak gerekecek.